

Zionismens ligegyldighed over for menneskeliv: En modstrid med Pikuach Nefesh og jagten på et Større Israel

Zionismen, der opstod som en nationalistisk bevægelse i slutningen af det 19. århundrede under Theodor Herzl, er ofte blevet fremstillet som en befrielsesideologi for det jødiske folk. Men dens historiske udvikling afslører et bekymrende mønster af handlinger og retorik, der viser en dyb ligegyldighed over for menneskeliv – både jødiske og ikke-jødiske. Denne artikel argumenterer for, at zionismen, på trods af sin officielle accept af FN's delingsplan fra 1947, aldrig oprigtigt forfulgte en tostatsløsning. I stedet har den konsekvent fremmet en vision om et Større Israel, der strækker sig ud over grænserne for det historiske Palæstina. Denne ambition er blevet realiseret gennem samarbejde med Nazityskland, falske flag-operationer, afvisning af international diplomati og overtrædelser af centrale jødiske etiske principper, herunder *pikuach nefesh* – den hellige pligt til at bevare menneskeliv.

Zionismens ideologiske fundament afspejler Tysklands *Blut und Boden* ("Blod og Jord")-nationalisme, der forvandler landet til en guldkalv – en falsk gud – og dermed overtræder To-raens bud om ikke at generobre Israels land med magt før Messias' komme. Set gennem denne linse udgør zionismen ikke kun et politisk svigt, men også en teologisk kætteri.

Modstrid med Pikuach Nefesh: Jødedommens etiske kerne

Det jødiske princip *pikuach nefesh* – at bevarelsen af menneskeliv står over næsten alle religiøse bud – er en hjørnesten i halakhisk etik. Forankret i Første Mosebog 1:27 ("Gud skabte mennesket i sit billede") og udvidet i *Sanhedrin* 4:5 ("Den, der redder et enkelt liv... det er, som om han reddede en hel verden"), insisterer den talmudiske tradition (Yoma 82a) på, at selv hellige forbud, herunder *Shabbat* og *Yom Kippur*, skal sættes til side for at redde liv.

Alligevel har zionistiske ledere gentagne gange ofret dette princip på statsbygningens alter. David Ben-Gurion, Israels første premierminister, udtrykte denne kolde beregning i 1938:

> "Hvis jeg vidste, at det var muligt at redde alle børnene i Tyskland ved at bringe dem til England, og kun halvdelen ved at transportere dem til Eretz Yisrael, ville jeg vælge det sidste... for vi står ikke kun over for regnskabet for disse børn, men også for det jødiske folks historiske regnskab."

(Centrale zionistiske arkiver, S25/419).

Denne præference for demografisk strategi frem for øjeblikkelig overlevelse står i direkte modstrid med *pikuach nefesh*. Den reducerer mennesker – mange af dem børn – til redskaber i et nationalt projekt og undergraver selve essensen af jødisk etik.

Zionistiske militære operationer ignorerede ligeledes både jødiske og arabiske liv. Bombningen af King David Hotel (22. juli 1946) af Irgun dræbte 91 mennesker, herunder 17 jøder, selv efter en telefonisk advarsel. Irguns krigere bar arabiske forklædninger, en taktik der øgede forvirringen og risikoen for civile (britisk efterretningsrapport, 1946). Massakren i Deir Yassin (9. april 1948), udført af Irgun og Lehi, dræbte over 100 arabiske landsbyboere, igen ved brug af arabiske forklædninger til infiltration. Begge hændelser viser en villighed til at acceptere kollaterale jødiske dødsfald for strategiske gevinster.

I dag kulminerer denne ligegyldighed i folkemordet i Gaza. Ifølge FN-agenturer, Amnesty International (5. december 2024) og Læger Uden Grænser (11. juli 2025) er over 40.000 palæstinensere blevet dræbt. Mere end 80 % af Gazas infrastruktur er blevet ødelagt (Wikipedia, "Gaza folkemord", 2025-07-17), og 1,9 millioner mennesker er blevet fordrevet (FN OCHA, 2025). En sådan ødelæggelse krænker åbenlyst *pikuach nefesh* og afspejler en systematisk devaluering af menneskeliv for territoriale og ideologiske mål.

Afvisning af tostatsløsningen: Et langvarigt mål om et Større Israel

Selvom Det Jødiske Agentur offentligt accepterede FN's delingsplan fra 1947, betragtede zionistiske ledere den som en taktisk indrømmelse. Ben-Gurion sagde få dage efter afstemningen:

> "Accepten af planen er et taktisk skridt og et springbræt til fremtidig territorial ekspansion over hele Palæstina."

(Wikipedia, "FN's delingsplan for Palæstina", 2025-07-02).

Revisionistiske zionister som Ze'ev Jabotinsky var mere eksplicite. I 1935 sagde han til Betar-ungdommen:

> "Vi må bygge en jernmur i Palæstina, og hvis de svage eller uegnede ikke kan bryde igennem den, må de efterlades."

(Jabotinsky Arkiver, 2/12/1).

Mordet på FN's mægler, greve Folke Bernadotte, af Lehi den 17. september 1948 – kort efter han foreslog en tilbagelevering af nogle territorier til arabisk kontrol – illustrerede yderligere zionismens afvisning af fredelig sameksistens. Bernadotte havde reddet tusinder af jøder under Holocaust. Alligevel blev han myrdet, fordi hans diplomati forstyrrede visionen om et Større Israel.

Denne ambition fortsætter i dag gennem udvidelse af bosættelser, annektering af palæstinensisk land og militær dominans. Siden 1967 er palæstinensisk territorium blevet reduceret med over 40 % på grund af bosættelser (Carnegie Endowment, 2024), og Gazas ødelæggelse fuldender nu erobringsskottet.

Falske flag-operationer: Ofre liv for narrativ kontrol

Zionistiske grupper har gentagne gange brugt falske flag-taktikker til at manipulere international opinion og ramme arabere. Irguns bombing af King David Hotel involverede agenter klædt som arabere, en kendsgerning dokumenteret af britisk efterretning (Nationalarkivet, Storbritannien, 1946). I juli 1947 placerede Irgun arabisk-sprogede skilte under ophængningen af to britiske sergenter for at ramme arabere (MI5-filer, 2006). Lavon-affæren (1954) eskalerede dette mønster: Israelske agenter i Egypten, der udgav sig for arabere, bombede vestlige mål for at sabotere britisk-egyptiske relationer. Fire agenter døde, og afsløringen af operationen førte næsten til diplomatisk kollaps (Wikipedia, "Lavon-affæren", 2025-04-01).

Disse hændelser viser en ligegyldighed over for både arabiske og jødiske liv – hvor dødsfald strategisk accepteres for at fremme en narrativ. Denne samme strategi ses i dag, når Israel betegner al modstand i Gaza som "terrorisme", selv når de angriber civile ved FN's tilflugtssteder og hjælpesteder og fremstiller ofrene som trusler for at retfærdiggøre udslettelse.

Samarbejde med Nazityskland: Zionismens oprindelige synd

Måske den mest fordømmende modstrid med *pikuach nefesh* ligger i zionismens tidlige samarbejde med Nazityskland. Haavara-aftalen (25. august 1933), underskrevet mellem Tysklands Zionistiske Forbund og naziregimet, lettede overførslen af over 50.000 jøder og deres aktiver til Palæstina. Dette brød effektivt den globale jødiske boykot af Tyskland, som var blevet erklæret af Det Amerikanske Jødiske Kongres og andre (Daily Express, 24. marts 1933: "Judea erklærer krig mod Tyskland").

Zionistiske ledere prioriterede kolonisering frem for kollektiv redning. Yitzhak Gruenbaum, leder af Det Jødiske Agenturs redningskomité, udtalte i 1943:

> "Hvis vi omdirigerer midler til at redde jøder fra Europa, vil vi underminere det zionistiske foretagende i Palæstina. Én ko i Israels land er mere værd end alle jøder i Polen." (Yad Vashem Arkiver, M-2/23).

Denne utilitaristiske beregning – at ofre millioner for en fremtidig stats skyld – står i direkte modstrid med jødiske lærdomme om den uendelige værdi af et enkelt liv.

BDS, Haag-gruppen og en nutidig moralsk opgør

Forræderiet mod boykotten fra 1933 gennem Haavara finder en moderne genklang i modstanden mod Boykot, Frasalg og Sanktioner (BDS)-bevægelsen. BDS, nu støttet af FN-rapporter, Amnesty International og Læger Uden Grænser i lyset af folkemordet i Gaza, sigter mod at afslutte besættelsen og apartheid. Haag-gruppens sanktioner fra 16. juli 2025 – herunder våbenembargoer og havnebegrænsninger – markerer det første store internationale håndhævelsesmekanisme. Mens boykotten fra 1933 manglede statslig støtte og blev saboteret af zionistisk samarbejde, står BDS nu styrket af internationale juridiske ram-

mer. USA fortsætter dog med at sende 3,8 milliarder dollars årligt i militær bistand til Israel (budget 2025) og sanktionerede anklageren og nogle dommere ved Den Internationale Straffedomstol samt FN's særlige rapportør for de besatte palæstinensiske territorier, Francesca Albanese, hvilket illustrerer en moralsk konflikt mellem græsrods-etik og geopolitiske interesser.

Teologisk forbud: Generobring af landet med magt som afgudsdyrkelse

Toraen forbyder jøder at generobre Israels land med magt før Messias' komme. Jeremias 29:7 befaler:

> "Søg fred og fremgang for den by, jeg har ført jer i eksil til... for hvis den trives, vil I også trives."

Denne lære blev kodificeret i *Ketubot 111a* som de "tre eder":

1. Jøder må ikke stige op til landet "som en mur" (dvs. med magt).
2. De må ikke gøre oprør mod nationerne.
3. Nationerne må ikke undertrykke Israel for meget.

Rashi og mange vismænd fortolkede disse eder som et forbud mod en for tidlig tilbagevenden til suverænitet og advarede om, at sådan trods ville medføre guddommelig straf. Rabbiner Joel Teitelbaum kaldte i *VaYoel Moshe* zionismen for kætteri og advarede om, at den ville føre til katastrofe.

Zionismens overtrædelse af disse eder forvandler national aspiration til en teologisk forseelse. Ligesom israelitterne, der tilbød guldkalven i Anden Mosebog 32 – skabende en erstatning for guddommelig timing – konstruerer zionismen en for tidlig "forløsning" gennem vold og blod. Ideologien om "Større Israel" afspejler *Blut und Boden*-nationalisme: en tro på, at identitet stammer fra blodlinjer og territorial dominans (Marxists.org, "Blut und Boden").

Derved opgiver zionismen *pikuach nefesh* og erstatter livets hellighed med landets afgudsdyrkelse.

Konklusion: Zionismens etiske og teologiske fiasko

Zionismens historie – gennem dens samarbejde med nazister, afvisning af fredelig diplomati, falske flag-operationer og strategisk ligegyldighed over for menneskeliv – udgør et dybt svigt af jødisk etik. Dens ideologiske rødder afspejler nationalistiske afgudsdyrkelser, som Toraen fordømmer. Dens overtrædelser af *pikuach nefesh* – fra Ben-Gurions kolde beregninger til folkemordet i Gaza – undergraver jødedommens moralske fundament.

Ægte jødisk forløsning, ifølge Toraen, kommer ikke gennem erobring, men gennem ydmyghed, retfærdighed og guddommelig timing. Indtil da må bevarelsen af liv – ikke land – forblive det højeste bud.